

Případ DN

Dne 16.2.2009 v 10:00 hod. se dostavila na Intervenční centrum organizace SPONDEA, o.p.s. Brno, Sýpka 25, paní N.N., asi 35 letá, a plačíc sdělila, že se přichází poradit, má dlouhodobé problémy, se kterými si neví rady. Kontakt jí dala sestřička u lékaře 21.1.2010

Je po 2. vdaná. Z prvního manželství s X., má syna Adama, kterému je nyní 8let, je žákem ZŠ. S 1.manželem se rozvedla, protože nejevil zájem o rodinný život, manželství se nezlepšilo ani po opakovaných návštěvách manželské poradny, veškerý volný čas trávil s kamarády, sportoval, zatímco ona není sportovně založená, odcizili se, o rozvod požádala ona, když poznala svého současného manžela, kterému vedla účetnictví, rozvod jí měli za zlé rodiče. Rozvod proběhl v klidu, syn Adam byl svěřen dle dohody s manželem do její výchovy, manžel má na něj platit 1.000,- Kč měsíčně.

Současného manžela Z poznala asi před třemi roky, to bylo Adamovi pět let, byl svobodný, dělala mu účetnictví. Sblížili se rozuměli si, po rozvodu spolu žili v družském poměru, partner byl velmi pozorný, galantní, trochu žárlivý, ale to jí lichotilo-manžel jí to podal, že kdy by nežárlil, neměl by ji rád, a že to tak platilo u bývalého manžela, který si jí nevšímal, protože ji nemiloval. Žárlil i na něj, když si bývalý manžel přišel pro Adama.

Z práce chodil rovnou domů, ona jako účetní-OSVČ pracovala doma, manžel si vymínil, aby klienti pokud jí nesou účetní doklady a pod., chodili až v době, kdy je doma on, to kvůli její bezpečnosti. Občas ji podezíral, že o ni ten či onen obchodní partner projevoval nemístný zájem, ale jinak bylo vše v klidu, věnovali se sobě navzájem, vztah se jí jevil jako optimální. S rodiči se nestýkala, protože jí měli za zlé, že si našla jiného a rozvedla se, s manželem a synem si vystačili. Když po roce společného soužití otěhotněla, vzali se (v dubnu 2008) Na návrh současného manžela nechala synovi Adamovi ještě před narozením dcery změnit příjmení, aby se všichni jmenovali stejně, aby - jak říkal manžel - byli jedna rodina. Bývalý manžel zprvu na změnu příjmení syna Adama nechtěl přistoupit, až když mu navrhl na radu současného manžela, že nemusí nadále na syna platit výživné (současný manžel prohlašoval, že ta tisícovka je nevytrhne), souhlasil. Pak se manželovi nelíbilo, že si jeho otec chodil pro Adama, ač na něj přestal platit a začal jí to vyčítat. Jako odborný zaměstnanec počítačové firmy vydělal však dost peněz, s jejím synem si docela rozuměl, hrál si s ním na PC, když byla poslední měsíc před porodem dcery Evy hospitalizována v nemocnici, tak se sám nabídl, že se o Adama postará. Syn ho velmi respektoval. Přerušila také styky s obchodními partnery Když se vrátila z porodnice domů, (Eva se narodila 1.11.2008), syn si jí postěžoval, že ho otec bil, a že nesměl jít za svým tátou, ale manžel jí vysvětlil že ho jen tak provokoval, kočkovali se, aby ho naučil trochu zápasit, a uměl se bránit napadání, za otcem nešel protože byl nachlazený. Adam k tomu mlčel.

Brzy po narození dcerky Evy nastaly další problémy, kdy malá často plakala. Manžel jí kvůli tomu nadával jestli s děckem nemůže něco udělat, že je neschopná, kdo to má poslouchat, on musí ráno do práce, nevyspí se. Také její péče o domácnost nebyla již tak dokonalá jako dříve, manžel jí začal dávat za vzor svou matku, která měla tři děti a stihla údajně vše, a ještě chodila do práce. Takto ji peskoval skoro každý den – že není vytřená podlaha, z komory zas lítají moli, v obýváku je jak nastláno v chlívě, a to i před kamarádkami, sestrou, takže je raději přestala zvat. Po porodu jí zůstalo navíc asi 10 kg, brzy přišly na to konto první nadávky – že je líná, válí se doma a dělá hovno, zatímco on maká jak Bulhar, takže není divu jak vypadá, ať se podívá jak je tlustá, že vypadá hnusně, že by si o ni nikdo ani kolo neopřel. To bylo kolem vánoc 2008. Když se

rozplakala a řekla, že se tedy rozvedou, začal se omlouvat, že to tak nemyslel, má moc práce, že přece jen finanční zajištění domácnosti leží na něm, je nervózní, ale že přece jen by měla shodit a víc se věnovat domácnosti. Ona se pak snažila ze všech sil, aby bylo všechno tak pěkné jako když se poznali, dokonce i shodila pár kilo, chvilku to bylo v pořádku, ale zhruba po 3 měsících, zhruba od března 2009 to začalo nanovo. Manželovi pořád nebylo něco vhod, buď to byl jídelníček, úklid, její zjev. 8.3.2009 – vzpomíná s, že to bylo na MDŽ – přišel z práce s kytkou, ona měla připravené rizoto, on prohlásil, že si představoval že uvaří něco lepšího než to rizoto že vypadá jak šlichta, tak vzal talíř s jídlem a aniž by ochutnal, vyklopil to do záchodu a tam vykřikoval, že když ona je prase, že to neznamená, že vaří prasatům. Styděla se, že to sousedé musí slyšet, šla ho požádat, aby tak neřičel, on ji mezi dveřmi odstrčil, řekl jí „uhni, krávo“ a talířem mrštil do dřezu tak, že zde rozbil talíř a další nádobí a šel sednout k počítači, odkud vyhnal Adama a křičel na něj: „ať už tě u toho počítače ty parchante nevidím.“ Adam byl vylekaný, oba plakali.

Poslední rok jsou nadávky na denním pořádku, někdy ani není žádná záminka, prostě jen přijde a řekne: „zalez, feno“ Nadává jí do pičí, že není k ničemu, ani na mrdání, a to většinou o víkendech, kdy je doma celý den.

Začal jí i syna omezovat finančně. Synovi vzal mobil, který mu původně dal, že moc provolá, a že když na něj jeho otec neplatí, tak ať si moc nevyskakuje, a že na něj jeho otec sere. Např. když synovi mazala chleba s máslem, pokřikoval na ni: „To se maže z cizího!“ Přestal jí dávat peníze na konto, ke kterému měla dispoziční právo, začal jí přidělovat peníze na týden a musela je vyúčtovat. Když něco koupila synovi na oblečení, začal vykřikovat, že toho mu byl taky čert dlužný, že ho stojí půl výplaty a druhou půlku prožere, na syna, který stál a hleděl na něho, začal křičet: „Ty na mě nečum ty kreténe a ukaž mi žakovskou!“ To bylo v květnu 2009. Když tam uviděl trojku z dějepisu, začal mu nadávat do debilů a kreténů a dal mu záhlavec, že bouchl nosem o stůl. Když začal plakat, posmíval se mu, že je máčka a že nic nevydrží a pořád do něj žduchal – a smál se, říkal no tak se ukaž, nedej se, vyprovokoval ho tak, že kluk začal zuřit, bouchl ho pěstí, načež na něj začal rvát, co si to dovoluje, stáhl pásek a začal ho bít řemenem. Když se ho začala zastávat a snažila syna odtáhnout, tak se ohnal řemenem i po ní, takže měla šrám na ruce. K lékaři nešla, byla to jen modřina. Nikomu jsem o tom neřekla, styděla se. Od té doby musel syn každý pátek předložit žakovskou knížku a za známky horší než 2 dostával bití. Manžel prohlásil, že to vytáhnou na vyznamenání. Říkal tomu exekuce a bití probíhalo vždy po večeři a poté, co si manžel prohlédl žakovskou, přečetl noviny, pak prohlásil „ a jdem na to“ Vytáhl řemen a začal syna mlátit. Syn byl vždy celý týden strachy bez sebe, snažila se jeho fyzickému trestání zabránit, a znovu dostala bití také. Syn se v noci počural. Před manželem jsme to utajili, protože by se mu posmíval. Když se to opakovalo po čtvrté, tak v pátek, asi v polovině června 2009 poslala syna k sestře. Manžela to tak rozzuřilo, že řemenem zbil mě. Měla jsem jen pruhy po zádech a nohách. Že mu (Adamovi) to mám vyřídit. Naštěstí další týden už se ve škole neznámkovalo. Doufala jsem, že to vše odezní. Syn byl na prázdninách s otcem a se setrou, doma až na vulgární nadávky vše probíhalo jinak v poklidu.

V září 2009 manžel ztratil práci, byl veden na ÚP a většinou doma. Paní Z dále uvádí:

Od září 2009 to začalo znovu a ještě v horším. Manžel syna nepřiměřeně tvrdě trestal za každou maličkost. Když přišel o 10 minut později ze školy musel klečet na zemi s předpaženými rukama a opakovat nahlas a zřetelně stokrát „Jsem debil“, manžel mu to počítal. Když to neřikal dost nahlas, tak mu dal záhlavec, až spadl z kleku na zem. Když jsem se ho začala zastávat, dal facku i mě. Jindy mu dával facky za to, že údajně dělal obličej, nebo že je drzý – když mu hned neodpověděl na nějakou otázku nebo hned nereagoval, když po něm něco chtěl přinést a pod. Naštěstí zase začal od listopadu 2009

chodit do práce, takže syna tak často nebil, spíš jen nadával do blbců, hňupů, občas mu nějakou vrazil, občas i ten řemen – tak 1x do měsíce když si vzpomněl na známky, kdy jsem to s ním vždycky schytala i já, ale naštěstí chodíval domů dost pozdě, a když šel dříve, tak jsem se snažila syna vždycky uložit a tvrdila jsem, že už spí a nebo že je nachlazený tak leží a pod. Bývalému manželovi jsem to neřekla, protože jsem měla strach, aby nechtěl syna do péče on, i když o syna už nejevil tak velký zájem, brávil si ho na víkend tak jednou za dva měsíce, hodně cestoval.

Řekla jsem manželovi, že se s ním rozvedu, ale on se mě smál, že se můžu jít pást i s tím debilem a holku mu nechám, protože městský byt je psaný na něj, já jsem se přistěhovala, tak mám smůlu. Začátkem roku 2010 jsem se rozhodla, že začnu opět pracovat, jsem OSVČ, vyřídila jsem si potřebné formality. Jenže máme jen jeden počítač, manžel zjistil, že tam mám něco uloženo pod svým heslem, chtěl abych mu je řekla. To bylo 20.1.2010. Když jsem odmítala, dal mi facku a řekl: „To heslo!“. Chtěla jsem odejít z pokoje, ale jak jsem vstávala z křesla, žduchl do mě, až jsem spadla zpátky, a zase řekl: To heslo, nebo bude hůř. Vždycky, když jsem se snažila zvednout, žuchl mě zpátky a chtěl vědět to heslo, Po třetím pokusu vstát mi dal pěstí do boku hlavy, až jsem se i s křeslem převrátila, při pádu jsem narazila žebry na dřevěnou područku, hrozně to bolelo. Začala jsem plakat, chtěla jsem vstát, on mě zase žduchl na zem a znovu opakoval: „To heslo. Já mám čas, uvidíme, co vydržíš“. Řekla jsem mu ho. Nato mě přestal bít, řekl, že jsem si to zavinila sama, že jsem neměla být tak vzdorovitá. Jenže když si prohlédl co mám v PC a zjistil, že oslovuji své bývalé klienty, nabízím jim znovu své služby účetní, začal zuřit, řval, že počítač je jeho, jestli mu na něj šáhnu, zabije mě, to, co jsem od něj dostala, byl maličký závdavek, že si ho nenechá kvůli takové krávkě zavírovat. V noci jsem nemohla spát, velmi mne bolela žebra, tak jsem šla druhý den k lékaři, na rtg zjistili, že mám zlomené žebro. Napřed jsem tvrdila, že jsem spadla, ale jak jsem byla svlečená, doktor si všiml i pruhu od řemene na zádech, zeptal se na to, rozbřečela jsem se a řekla mu všechno. Říkal mi, že mám jít na policii, ale já jsem se hrozně styděla. Záznam o ošetření mám s sebou, žebro mi bolelo asi měsíc. Manželovi jsem řekla jen že mi zlomil žebro. Řekl mi na to, abych se neposrala, a že si vymyslím jako vždy.

Abych šla do práce s dcerkou, která má rok a něco, nepřichází v úvahu. Naštěstí má sestra měla doma starší PC, který nepotřebovala, když jsem jí popovídala, co se mi stalo, tak mi vynadala, že jsem na něj měla zavolat policajty, ale pak mi nabídla svůj Notebook s tím, že časem si ho můžu koupit, že mi ho nechá tak za 7.000,- Kč, že se můžu připojit i dálkově na internet.. Jenže když manžel zjistil, že mám doma další PC, bylo zle. To bylo 15.2.2010. Začala jsem se bránit, že mám nořas půjčený od sestry, řval na mě, že je to stejná kráva jako já, jestli elektřinu platím já, že on něco řekl a to platí, jestli se mě stýská po těch mrdáčích, co jsem jim rozhazovala nohama, a teď je míním obesílat, tak ať vypadnu z baráku, počítač shodil ze stolu, a začal po něm dupat, když jsem se snažila mu v tom zabránit, strčil domě, že jsem spadla na zem, tam do mě několikrát kopl - snažila jsem si chránit ještě trochu bolavé žebro, tak mne kopal do zad, do hlavy. Z ložnice přiběhl Adam, snažil se mne bránit, ale manžel ho chytil a odhodil na sedačku, Adam se na něj vrhal a křičel, že ho zabije, Evička z postýlky plakala, bylo to hrozné, a zase mi nedovolil vstát, pořád do mě strkal, takže jsem pořád dokola padala na zem, přitom křičel, že mě zabije, střídavě skákal po PC a občas kopl do mě, odstrčil Adama. Pak někdo zazvonil – on šel ke dveřím- byla to policie, kterou zavolał někdo z domu. Manžel se otočil o 180 stupňů. začal se omlouvat, že máme nahlas puštěnou televizi, že to hned zařídí, policie odešla, asi mu uvěřili.

Manžel se vrátil a prohlásil, že ještě jednou zavolám policii, tak mě uškrtí. A ať ho konečně začnu brát vážně. Přitom mu muselo být zcela jasné, že já jsem je volat nemohla. Bojím se, co můžu čekat dál. U lékaře jsem nebyla, mám jen modřiny. To žebro vypadá

v pořádku. Z manžela mám strach. Bojím se jít domů. Policie nezasáhla, tak co mám dělat? Z čeho budu s dětmi žít, platit hypotéku, byt je jeho, rodiče mi nepomohou, nevidím jiné východisko, než to trpět dál. Bývalého manžela jsem požádala, ať začne platit výživné, že už ho neplatí 15 měsíců, na to se mi vysmál, že nevím, co chci, že když se kluk jmenuje Z, tak ať si na něj pan Z taky platí.

Poradíte paní Z ?

Co konkrétně má udělat hned, s čím jí pomůžete jako právník SPONDEA později ?

Vyhotovte první nejdůležitější opatření. Poradím Vám, bude to návrh na PO dle § 76b o.s.ř.

Podějte trestní oznámení včetně trestní kvalifikace jednání Z. Trestní oznámení nemá stanovenou formu, ale nezapomeňte, že policii bude zajímat odpověď na 7 základních krim. otázek: kdo, co, kde, kdy, jak (čím,) proč a následek. Nejedná se o jeden trestný čin.

Vyhotovte další podání, které umožní prodloužení vykázání na další dobu.

Vyjmenujte další úkony, které má paní Z absolvovat,

Jakou chybu udělala policie – co ji opravňuje k jinému chování a k jakému konkrétně ?
Na dotaz – děti jsou zdravé, žádné z nich netrpí nemocí, která by kladla zvýšené

WHS –
je spravedlivé, že si nechodil pro syna – nemělo by to být trestné ?